

TUDOR
GIANEA

Cazemata

roman

POLIROM
2019

— Șefu', fac și eu ce pot. Păi, nu-mi ziceați dumne'oastră la început că între ăștia e cel mai bine să te bagi? La beție dau pe goarnă...

— Da, bă, Radule, da-n două luni tu să-mi vii doar cu asta? Ce dracu'? Barem de-mi verificai informația de la mai mulți. Că-i plin de bețivi printre hahalerele alea. Nu vrei să pleci și tu mai repede? Ai văzut ce jeg e. Numa' boschetari prin blocurile alea. Te pomenești că ți-ai găsit vreo pizdă! Ia zi: dai la buci p-acolo pe banii statului?

— 'Aide, șefu'... ce dracu'!

— Păi, mă gândesc și io la toate alea. Mă întreabă și Marinescu aseară la telefon – apropo, vine azi în inspecție – că cât te mai ținem acolo, că le-au tăiat ăștia de la minister fondurile, că nu mai sunt bani, că hâr, că mâr...

— Păi, la cum arată blocu' și apartamentu'... cre' că vă costă o grămadă, zise inspectorul prinzând curaj și-și întoarse privirea într-o parte.

— Răducule, fă-i o adresă, băiatul meu. Dacă vrei, îți dau numărul lui de telefon să-i spui tu cum e mai bine să facă. Ce zici? întrebă bărbatul cărunț și-i întinse nervos telefonul.

Își retrase însă mâna când chelnerul îmbrăcat într-un costum de paj îi aduse o cafea turnată într-o carafă de lut vopsită cu motive tradiționale.

— Dumneavoastră v-ați hotărât? se aplecă chelnerul spre urechea lui, cu gleznelor lipite și cu mâinile la spate.

Inspectorul Adamescu își dădu capul într-o parte, îndepărtându-și urechea de gura chelnerului ce căuta ostentativ o proximitate intimă.

— La fel, zise el fără să-l privească pe chelner și înțepenit în acea îndepărtare exagerată.

— Mai am io o rugămintă, zise bărbatul cărunt, aduceți-mi și mie o scrumieră uscată. Fără șervețel în ea. 'Ai mersi.

În bar nu mai era nimeni în afară de ei doi. Aerul rece, duhnind a beci și a bere scursă pe dușumeaua putredă, era încălzit de focul aprins într-un șemineu din spatele lor. Pe țepușa orizontală din oțel se mai puteau vedea resturi de carne arsă, carbonizată, la care flăcările nu ajungeau însă. Pe pereții innegriți de fum erau prinse coifuri, armuri și săbii. Lemnele trosneau și inspectorul Adamescu simți căldura focului în spate.

— Dă-ți și tu geaca aia jos sau măcar descheie-te, îi ordonă șeful său în timp ce-și aprindea o nouă țigară, apoi continuă: uite cum stă treaba, domnu' Radu, o săptămână. Atât! Dacă n-ai găsit nimic, baftă! Te-am scos. Să nu care cumva să te blochezi ca *atunci*. Mă rog... *atunci* erai mai tânăr, nu zic nu... da' tot buleală se cheamă că ai dat. Înțelegi? Nu te uita așa, că nu te-am injurat.

Am și io superiori, cum mă ai și tu pe mine. Dau și io mai jos ce primesc de sus. În cazul ăsta: muie. Nu mai vor să-ți plătească chiria acolo. Nici diurna.

— Da' chiar, al cui e apartamentul' ăla?

— Contează?

— Miroase a levănțică de abia pot să dorm cu geamu' închis. Și n-am văzut nicio molie.

— Hehehe, încep să râdă deodată bărbatul cărunt, ăla nu-i miros de levănțică, Răducule! Ăla-i miros de pizdă! Am uitat că ești neînsurat. De când n-ai mai cordit și tu ceva? Au stat niște curve acolo. Mă rog, apartamentul e al unui informator de-al nostru, un pește. S-a nimerit la fix să-mi aduc aminte că a stat acolo acum ceva ani, când îl luasem în colimator. S-a mutat cu tot cu curve. I-a smuls un drogat buzele.

— Lițoi... șopti inspectorul Adamescu.

— Opa! Ia uite ce-a săpat al nostru! Văd că ești la curent cu istoria cartierului. Da' cu cazul' greșit, se pare.

— Am auzit și io...

— Tot de la bețivu' ăla de Mihalcea? Sursa ta de încredere, nu? Eram sigur. Păi, bă, Radule, p-ăștia nebunii tre' să-i cam miroși. Mă-nțelegi? Cu nebunii și bețivii nu stai la discuții! Io-l știu pe Mihalcea ăsta, zis Olube, de ani de zile. De când l-am găsit pe aurolacu' ăla tăiat pe cazemată. Tot io am lucrat și la cazul' ăla. Când i-am luat

declarație și lu' Mihalcea, a început să-mi îndruge verzi și uscate: ba că mortu'... cum îi zicea?

— Lițoi.

— Așa. Cum că Lițoi ăsta mergea prin tuneluri și pescuia prin cazemată... numa' bălării! Stai, că acum mi-am adus aminte: deci de-asta ai chemat tu echipa azi-dimineață? Da' și io prost! Chiar nu mi-am adus aminte pe loc de Mihalcea ăsta, măscăriciu' ăsta. Numa' scursuri prin blocurile alea. Tu știi că niciunu' de acolo n-are serviciu? Numa' lepre. Știi, nu? Toată ziua la pește. D-aia arată blocurile alea cum arată: nu tu fond de rulment, nu tu bani să plătească femeie de serviciu, mulți s-au debransat și de la căldură, ce să mai... ghetou. Noroc cu apartamentu' lu' peștele ăsta. E mai curățel. Măcar n-a stat nimeni p-acolo de mulți ani. Ai avut bulan totuși.

— Mai e o fază... și pe asta chiar am verificat-o, adică l-am rugat pe Fane să verifice.

— Ce fază?

— Toți de prin meze-uri, adică blocurile cu patru etaje din jurul cazematei, is trecuți de șaizeci de ani și au copii mici, nedeclarați. L-am rugat pe Fane să verifice.

Bărbatul cărunt se lăsă pe spătarul băncii de lemn, își încrucișă mâinile la piept și-i spuse cu o admirație exagerată teatral:

— Ex-tra-o-che-lari! Apoi, după o pauză de câteva secunde în care inspectorul Adamescu

își lăasă umilit privirea în jos, reluă silabisind și mai apăsător: ex-tra-o-che-lari! Păi, gata, Răducule, poți să închei cazul!

— Șefu', stai așa, că e o pistă...

— Ce pistă, mă? Au dispărut trei oameni acolo. Trei în câteva săptămâni. Tu ești nebun? Vin familiile lor zilnic să ne întrebe dacă am găsit ceva. N-am găsit cadavre, n-am găsit nimic. De parcă s-au evaporat. Îl infiltrăm pe domnu' Radu, că poate, poate găsește vreun fir, și domnu' inspector ce face? Se face vegetarian, stă pe dig la pește și bea cu boschetarii. Ce să mai... sejur! Ba îl mai fute la icre și pe Fane să-și rupă ăla din program și să-i verifice lui listele de recensământ. Și ce dacă au copii și-s bătrâni? Ce, n-ai mai văzut?

— Domnu' Petrovici, nu numai că nu-s declarați, da' toți copiii ăia au aceeași vârstă.

— Păi, cum ai aflat că au aceeași vârstă dacă nu ai date?

— Am intuit. Îs toți cam pe la aceeași vârstă, aceeași înălțime...

— Aaa... deci ai intuit. Frumos. N-am ce zice. În ce an se predă la academie cursu' de intuiție? L-au băgat ăștia nou în programă și nu știam io?

Chelnerul venit din nou cu o carafă de cafea îl găsi pe bărbatul în geacă de piele aplaudându-l pe cel din fața sa.

— Bravo! Mă înclin în fața intuiției dumneavoastră. Și unde te duce această pistă.

domnule inspector? continuă acesta pe un ton pedant.

— Șefu'... 'ai, nu mă mai luați așa. Știți că nu-s venit cu pluta de ieri, de azi.

— Păi, știu, Răducule. De-aia te-am și băgat pe tine, și nu pe altu'. Te credeam cel mai serios.

— Domn' comisar, începu inspectorul aplecându-se peste masă și vorbind în șoaptă, e ceva cu copiii ăștia. Se joacă numai prin cazemata aia.

— Așa, și? Păi, am găsit și noi azi înăuntru numa' flori desenate cu cretă colorată pe jos. Asta-i pistă? Așa-s copiii. Se bagă pe unde e mai îmbârligat.

— Stați așa. Că nu-s numai flori. Ați văzut și albinele?

— Ce albine? De unde albine?

— E și o bufniță. Aseară, înainte să vă trimit raportu', am intrat în cazemată și am găsit acolo un roi de albine, iar când am ieșit, pe toată fațada blocului meu era desenată o bufniță. Cu geamu' meu în cioc.

— Cum?

— Desenată cu cretă colorată. Vă zic io, cineva își bate joc de mine.

— Păi, și io cum de n-am văzut-o azi-dimineață?

— Pentru că a plouat toată noaptea și ploaia a șters desenul.

— Radule, spuse comisarul închizându-și pleoapele pentru un timp, să presupunem